

Arrest

nr. 252 154 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2020 dient de verzoekende partij voor de tweede keer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 18 december 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2020 werd ingediend door:

Naam: v. B. (...)

Voornamen: E. M. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer M. L. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx.

Betrokkene, vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Suriname (Z1003882) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.06.2014*
- *reispaspoort Suriname (R1536145) op naam van betrokkene, afgeleverd op 19.08.2019 te Amsterdam*
- *documenten met betrekking tot online bestellingen Wehkamp en Zalando op naam van betrokkene*
- *verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 26.02.2020 op naam van betrokkene*
- *huurovereenkomst dd. 18.11.2019 op naam van de referentiepersoon*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 09.12.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.06.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- *‘verklaring omtrent historie’ (Centraal Bureau voor Burgerzaken Suriname) dd. 30.06.2020 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 01.10.2014 tot op datum van haar ambtshalve afschrijving dd. 02.05.2019 ingeschreven stond op het adres (...)weg n°7 te Paramaribo; ‘verklaring omtrent inschrijving’ dd. 26.06.2020 op naam van de referentiepersoon en dd. 03.07.2020 op naam van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van het adres (...)weg n°7 te Paramaribo (er dient met betrekking tot het attest op naam van de referentiepersoon opgemerkt te worden dat hij in juni 2020 niet langer woonachtig was in Suriname): echter, voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat betrokkene en de referentiepersoon als zus en broer ooit deel uitmaakten van het gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 dient aangetoond te worden.*

- *geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in 1996 (één geldstorting, exacte datum onduidelijk) en dd. 24.03.2015, 27.05.2015, 30.09.2015, 23.11.2015 en 28.05.2016; verzendbewijzen postpakketten met huishoudelijke goederen en levensmiddelen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.07.2015 en 03.03.2016: echter, deze gegevens zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare niet gegevens niet dat betrokkene onvermogen was*

in Suriname, zodat niet werd aangetoond dat ze op deze pakketten en geldstortingen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden met het oog op overige doeleinden.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden in de jaren 1994, 1995, 1996, 2000: deze gegevens zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
 - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 19.03.2020, 14.04.2020, 05.05.2020, 05.06.2020, 02.07.2020 en 03.08.2020; aanrekening Ambulancedienst Beerse dd. 16.06.2020 op naam van betrokkene en bijbehorende betaling vanwege de referentiepersoon: echter, deze stortingen en betaling hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
 - geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode 23.03.2020 - 14.06.2020
 - geactualiseerde verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 06.08.2020 op naam van betrokkene
- Deze aanvullende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 08.06.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon officieel in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL - TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: “Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ” Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]” Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de

motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster werd geboren op 01.06.1976 te Paramaribo (Suriname) en heeft de Surinaamse nationaliteit. Verzoekster is de zus van de heer M. I. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft (RR: xxxxxxxxxxxx). Op 19.06.2020 vroeg verzoekster voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer, de referentiepersoon, en dit op basis van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.12.2020 (STUK 1).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin. Verzoekster kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken hiertoe heeft overgemaakt, meer bepaald heeft zij effectief aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Ter staving van deze feitelijke situatie

heeft verzoekster documenten m.b.t. on line bestellingen Wehkamp en Zalando voorgelegd. Verwerende partij verwijst naar de motivatie in de bijlage 20 d.d. 08.06.2020. (STUK 3) Bijgevolg maakt de motivatie in de bijlage 20 d.d. 08.06.2020 impliciet deel uit van de bestreden beslissing d.d. 18.12.2020.

Verzoekster herhaalt daarbij dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet géén cumulatieve voorwaarden oplegt. Er wordt immers het volgende bepaald: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens: “§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel.”

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoekster, in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging, slechts diende aan te tonen dat hij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van haar gezin.

Sedert september 2017 verbleef verzoekster bij haar broer op het adres M(..) 67, postcode 3085CE Rotterdam. Ze verhuisden samen naar België en vanaf 1 december 2019 wonen ze samen in Beerse, (..). Wegens geen legale status heeft verzoekster destijds geen officiële inschrijving kunnen doen bij de gemeente in Rotterdam. In het kader van deze laatste voorwaarde (i.e. het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon) legde verzoekster meerdere documenten voor van Zalando en Wehkamp. Bij de vorige aanvraag werden zelfs meer bewijzen van online bestellingen voorgelegd. Uit deze gegevens blijkt dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Deze samenwoning in Nederland is de aanvraag tot gezinshereniging in België direct voorafgegaan. In de bijlage 20 d.d. 08.06.2020, naar waar verwerende partij expliciet verwijst waardoor die bijlage 20 impliciet deel uitmaakt van de huidige bestreden beslissing, motiveert verwerende partij dat verzoekster niet beschikte over een verblijfsrecht in Nederland, waardoor Nederland niet zou kunnen worden beschouwd als het land van herkomst of origine, quod certe non.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar het arrest *Metock* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2008, arrest nr. C-127/08). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hier reeds het volgende over (RvV 24 februari 2017, arrest nr. 182 882 - STUK 5): “2.4 De verzoekende partij is het in essentie oneens met het motief dat zij niet aantoonde legaal in Nederland bij de referentiepersoon te hebben verbleven en haar verblijf aldaar bij haar broer niet kan aangenomen worden om te voldoen aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van haar broer. Zij meent dat er geen eis kan gesteld worden van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat, i.c. de lidstaat van de referentiepersoon. 2.5 In het arrest *Metock* heeft het Europees Hof uitdrukkelijk gesteld dat de richtlijn 2004/38/EG geen voorwaarde voorziet van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat door het familielid van een EU-burger. ”

Het feitelijk verblijf in Nederland, bij de referentiepersoon, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging in België, werd op afdoende wijze bewezen. Uit het administratief dossier, en uit alle stukken daaruit, blijkt zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De voorgelegde bewijsstukken tonen dit aan. Er is met andere woorden wel degelijk voldaan aan alle voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. 6.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon. De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Orde des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, *Jurispr.* I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07,

Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen D

e bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijk" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef. In casu zijn de referentiepersoon en verzoekster voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging samen naar België verhuisd! Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door zijn zus in België. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het

recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.8. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Zij wijst erop dat zij sedert september 2017 bij de referentiepersoon verbleef op het adres (..) te Rotterdam. Op 1 december 2019 verhuisden ze samen naar België. Omdat zij illegaal in Nederland verbleef heeft zij destijds geen officiële inschrijving kunnen doen te Rotterdam. Zij legde wel meerdere documenten voor van Zalando en Wehkamp en andere online bestellingen. In de vorige beslissing – waarnaar in de huidige bestreden beslissing wordt verwezen – wordt gesteld dat verzoekende partij niet beschikte over een verblijfsrecht in Nederland waardoor Nederland niet kan beschouwd worden als herkomstland, hetgeen niet strookt met het arrest Metock.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partij evenwel voorhoudt is de motivering van de beslissing van 8 juni 2020 geenszins beperkt tot de vaststelling dat Nederland niet kan beschouwd worden als herkomstland omdat zij aldaar geen verblijfsrecht had. Dit wordt immers slechts bijkomend opgemerkt: *“Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat Nederland dient beschouwd te worden als het land van herkomst of origine, gelet op het ontbreken van enig bewijs dat betrokkene er beschikte over een verblijfsrecht.”* De verwerende partij heeft, wat betreft de stukken die de verzoekende partij had voorgelegd betreffende haar voorgehouden verblijf in Nederland op het adres van haar broer duidelijk geoordeeld dat: *“diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in Nederland: diverse kassatickets, facturen en leveringsbonnen van online bestellingen (Wehkamp, H&M, Zalando, Bonprix, Scapino, Adidas, OTTO, ...); enveloppen van brieven gericht aan betrokkene; verzendbewijzen postpakketten verzonden door betrokkene; verklaring op eer vanwege een derde dd. 16.12.2019 (vrijwilligerswerk Café Westpoint Rotterdam); telkens met vermelding van het adres (..) Rotterdam: echter, louter de vaststelling dat betrokkene het adres van de referentiepersoon opgaf bij diverse aankopen en bestellingen en dit adres opgaf bij haar contacten met anderen is geen officieel en onweerlegbaar bewijs dat ze effectief op dit adres woonachtig was en dat ze sedert haar aankomst in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werden geen officiële stukken voorgelegd, noch op haar naam, noch op dat van de referentiepersoon.”* Dit is het determinerend motief op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. De verzoekende partij laat met haar kritiek, gericht tegen een bijkomende overweging, geheel na dit te weerleggen. De Raad kan de verwerende partij trouwens ook geheel volgen in het determinerend motief. Immers is het vrij eenvoudig voor eenieder om een bepaald adres op te geven zonder dat men op dat adres ook effectief woonachtig is. Bij gebrek aan officiële stukken, en derhalve objectieve bewijskrachtige stukken waaruit onomstotelijk blijkt dat verzoekende partij wel degelijk woonachtig was op het opgegeven adres in Nederland en zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, is het geenszins kennelijk onredelijk van de

verwerende partij te stellen dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij effectief in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verwijzing naar het arrest Metock is in casu dan ook niet dienstig gelet op het determinerend motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in Nederland deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, motief dat geen uitstaans heeft met een al dan niet legaal verblijf in Nederland.

2.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij niks inbrengt tegen de vaststelling dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. Deze motieven blijven dan ook staan.

2.11. Tenslotte voert verzoekende partij de schending aan “*van het Unierecht*”. Verzoekende partij laat gelden dat het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknot omdat haar broer zich niet kan laten vergezellen door verzoekende partij in België. Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat zij de vaststelling in de bestreden beslissing dat “*(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*” weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat nu niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst, verzoekende partij ook niet kan overtuigen dat de referentiepersoon zou beknot worden in de uitoefening van haar burgerschapsrechten omdat de verzoekende partij haar niet kan vergezellen.

2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze. Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt

geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar broer en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond."

2.16. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.17. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.19. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.20. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Ook artikel 8 EVRM bevat geen bijzondere motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

2.21. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt gesteld:

“Het gegeven dat de referentiepersoon officieel in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone

affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene..”

Waar verzoekende partij wijst op de band met haar broer, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar broer in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar broer. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar broer om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar broer die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 44 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd, zij toont immers niet anderszins aan, maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op precaire verblijfswijze inwoont bij haar broer, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar broer onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 EVRM. Zij legt daartoe geen enkel concreet bewijs voor. Een louter voorlopig verblijf in België in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag is niet afdoende om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

2.22. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM, aangetoond.

2.23. Verzoekende partij laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 51 van het Handvest, 27 van de Burgerschapsrichtlijn en 39/79 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

2.24. Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER